

е гробътъ — днесъ никой не знай!..“
Благочестива ржка е събрала само тия
нѣколко черепа, за които и не се знае
точно чии сж.

Единъ монахъ излиза отъ магерни-
цата и мие паничка. При вратата стовар-
ватъ отсѣчени вършини. Слънцето се спу-
ска надъ срещния ридъ и злати покривитѣ.
Какъвъ кротъкъ и благословенъ день из-
пълва пространството! Тѣй мжно е да си
представишъ смъртоносния трѣсъкъ и
огъня на ония трагични дванадесетъ дни!..
Горе командуватъ на турски и залпъ
следъ залпъ ехтятъ. Долу, войводата за-
пѣва хайдушка пѣсенъ, лѣвското знаме
плющи, забучено високо и грѣмко ура за-
лива канаритѣ. Идватъ пратеници отъ Дрѣ-
новскитѣ чорбаджии и молятъ за преда-
ване. Отвръщатъ имъ съ отказъ и кур-
шуми къмъ фесоветѣ. Избухва барутътъ
на въстаницитѣ, изгаря очитѣ на войво-
дата и той ослѣпява. Командата поема ка-
питанъ Пармаковъ. Падатъ нѣколко мом-
чета — попъ Балчо отъ четата ги опѣва
и погребва въ двора. Горе докарватъ то-
пове, гюллетата пробиватъ кубето и по-
крива, рушатъ горния катъ. Момчетата се